

Казка про рогатих жінок

Казки ірландські

Одного разу, заможня жінка, розчісуючи вовну, засиділася аж до самої ночі, доки її сім'я та слуги спали. Раптом у двері постукали, і пролунав голос:

"Відкрий-но! Відчини!"

"Хто там?" — спитала господиня.

"Я — Відьма з Одним Рогом!" — почулося у відповідь.

Хазяйка, думаючи, що її сусідка кличе на допомогу, відкрила двері. Жінка увійшла, тримаючи в руках пару чесалок для вовни, а на лобі в неї був ріг, що ніби ріс звідти. Вона мовчки сіла біля вогню, розпочавши квапливо розчісувати вовну. Аж раптом вона зупинилася, вигукнувши:

"Де інші жінки? Вони сильно спізнюються!"

Тоді у двері постукали вдруге, і знову пролунав голос:

"Відкрий-но! Відчини!"

Господиня відчула, ніби вона змушена підвестися й відкрити, і в ту ж секунду у двері увійшла відьма з двома рогами на лобі та з колесом для прядіння в руках.

"Відійди, — сказала вона, — я Відьма з Двома Рогами", і почала прясти швидко, мов блискавка.

І продовжувалося стукотіння у двері, і чула господиня поклик, і входили відьми, аж поки нарешті дванадцять жінок не сіли навколо вогню — перша з одним рогом, остання — з дванадцятьма. І вони чесали вовну, крутили прядильні колеса, намотували й ткали, разом співаючи давній ритм, але і слова не сказали вони господарці дому. І дивно було чути, і страшно було поглянути на тих дванадцять жінок з їхніми прядками та рогами; і відчувала господиня, ніби смерть її вже близько, і намагалася вона підвестися й покликати на допомогу, але не могла ані поворухнутися, ані сказати щось, ані навіть крикнути вона не могла — чари відьом скували її.

Одна з відьом звернулася до жінки ірландською:

"Підведись же, жінко, і спечи нам пиріг"

І господарка почала шукати посудину, в яку вона б могла набрати води з колодязя, щоб замісити тісто для пирога, але нічого не змогла знайти. Тоді відьми сказали їй:

"Візьми сито й принеси води в ньому."

І взяла сито жінка, і пішла вона до колодязя, але все виливалося крізь нього. Не змогла жінка набрати води, сіла біля колодязя і заплакала.

Тоді вона почула голос, що сказав:

"Візьми жовту глину, змішай з мохом й обліпи решето, тоді з нього нічого не вилитиметься."

Так вона і зробила, набрала в сито води, і знову голос заговорив:

"А тепер вертайся, і коли дійдеш ти до північного кута свого будинку, голосно прокричи три рази: "Гора Феніанських жінок та небо над нею палає у вогні! Так вона і зробила.

Коли відьми почули ці слова, з їхніх вуст зірвався жахливий крик, і втекли вони, несамовито галасуючи, на Слів-намон, де вони й жили. Та Дух Колодязю сказав жінці захистити її оселю від чар відьом, якщо вони повернуться знову.

Спочатку, щоб зняти їхні чари, вона окропила водою, якою вона обмила ноги своєї дитини (вода з-під ніг), поріг свого дому. Далі вона взяла пиріг з борошна та крові її родини, що зробили відьми, доки її не було, і розламала його на шматки. І поклала вона по шматочку до рота кожного сплячого, і були вони знову живі. І взяла тоді жінка полотно, що відьми ткали, і поклала половину його в скриню з замком, а половина лежала назовні. І наостанок закрила вона двері величезною балкою, прибитою до косяків, щоб не змогли відьми увійти. І зробивши все це, тепер вона чекала.

Незабаром відьми повернулися, лютуючи та прагнучи помсти.

"Відкрий-но! Відкрий! — вони кричали. — Відкрий же, вода з-під ніг!"

"Не можу я, — відповідала їм вода з-під ніг, — розбризкана я по землі й шлях мій лежить до Озера!"

"Відкрийте-но! Відкрийте ж, дерево, дошки й балки!" — звернулися вони до дверей.

"Не можемо ми, — відповідали їм двері, — балки прибиті до косяків і не можемо ми поворухнутись."

"Відкрий-но! Відкрий же, пиріг, що зробили ми на крові!" — знову кричали відьми.

"Не можу я, — відповідав їм пиріг, — мене розірвали, а кров моя на вустах сплячих дітей."

Злетіли тоді в повітря ті відьми з несамовитим криком, і полетіли вони на Слів-намон, проклинаючи Духа Колодязю, що бажав їм загибелі, але жінці та її оселі вони дали спокій. І мантию, що загубила одна з відьом, жінка лишила у себе в пам'ять про ту жахливу ніч, і передається та мантия з покоління в покоління вже як п'ятсот років.

* Ву́різка з кни́гу "Ancient legends, mystic charms, and superstitions of Ireland, lady Francesca Speranza Wilde, 1887.

Переклад Краснікова К.М., редактор Погребняк-Горбачова О.А